

ДО ДРАНМОРА

ПРОЧИТАВШИ ЙОГО ПОЕМУ «REGUIEM»

О Дранмор, Дранмор, німче вузловатий,
Яку ти муку навернув на мене,
Смерть закрива мені життя ясенне
Й не хоче щезнути з моєї хати.

Я ж знаю й сам, що раз мені вмирати,
Та чи в ніщо я розплинусь страшенне?
Так, як в машині огнище студене,
Дарма від неї праці й руху ждати.

Та що мені думками в тьмі блудити?
Поки огонь в машині моїй тліє,
Я хочу жити і людей любити.

Хай жаден світ за гробом не ясніє,
Чи ж тьмою смерті світ життя мутити?
Лиш той, хто жить умів, вмирать не пожаліє.